

NO FUN AT ALL

Av: Mikael Ström

Foto: Jens Nordström

No Fun At All har under drygt 30 år levererat melodiös hardcore av bästa kvalitet. På visitvastmanland.com står det om Skinnskatteberg: -”Här kan du lyssna på tystnaden med ett fiskespö i din hand”. Det kan man säkert, men det är inte min första tanke när orten nämns i olika sammanhang, det vill säga aldrig. För mig är Skinnskatteberg synonymt med No Fun At All och när orten nämns i Australien, Brasilien eller Tyskland så tror jag inte det har att göra med att Leif GW Persson har förfäder från kommunen. Jag satte mig ner med bandets sångare Ingo Jansson för att snacka dåtid, nutid och framtid.

Men vi drar väl igång direkt då, No Fun At All och Millencolin ikväll alltså, och Satanic Surfers, ni måste ju ha sprungit på varandra några gånger genom åren?

Ja fy fan. Millencolin och vi gjorde ju stora Sverigeturnéer 1994-1995. Och Satanic har vi ju också spelat jättemycket med, kanske mer nu på senare tid. Vi gjorde en Kanadaturne tillsammans förra året, från kust till kust.

Jag hade det nerskrivet, 1994 turnerade ni med Millencolin och jag såg er på 44:an, det är fortfarande en av de bästa kvällarna jag har varit med om. Vad minns du från den turnén?

Det var ju helgturnéer, vi gjorde oftast tre spelningar i veckosluten och jag har otroligt mycket minnen från den tiden. Det största minnet är kanske det här musikförenings-Sverige som inte riktigt finns kvar längre. Vi åkte och spelade på musikföreningar från Gällivare till Simrishamn. Det var otroligt fascinerande.

Ni spelar mer utomlands än i Sverige nu? Skulle det fungera med en sådan turné i Sverige idag, så som ni körde då?

Vi spelar mycket mer utomlands. Det är svårt att säga om det skulle gå i Sverige på det sättet. Millencolin har ju blivit så mycket större. Om vi skulle göra det tillsammans med dem skulle det säkert gå. Men jag vet inte om det går att göra så mycket spelningar i Sverige längre, inte på samma sätt. Vi skulle ha varit ute på en Sverigeturné våren 2020 men av känd orsak blev det ingenting med det. Sen flyttades den fram två eller tre gånger innan vi kände att vi skulle släppa det. Vi får se vad som händer framöver.

Ni skulle delat scen med Millencolin redan tidigare 1994, innan spelningen på 44:an, på den där G-Spot-festen i Stockholm. Millencolin ställde tyvärr in då men ni spelade, minns du den? Ja då ska vi se, kan Skelett ha spelat?

Ja Skelett spelade. Det var ju verkligen under den där skatevägen och jag tänker ikväll, skate och trall är ju optimalt för många. Hur bra koll har du på trallbanden?

Det är ju en smart kombo. Lastkaj 14 har vi spelat med några gånger så dem har vi ju lärt känna och innan har vi även spelat någon gång med Skumdum. Den gamla skolan av trall har jag ju en del koll på med DLK, Charta 77, Köttgrottorna och alla de banden. Men jag ska väl erkänna att jag inte har jättebra koll på den nya.

Den nya trallen, de banden är ju så skickliga musiker nu, en del tycker nästan att de är för bra, såna där konformister.

Det ska vara som Mental Härdsmälta och Finkel Rokkers, om de nu spelade trall?

Ja precis! Om vi ser till er nuvarandra sättning, det är väl bara Micke som varit med från allra första början?

Javisst, så är det. Och sen när jag hoppade in 1993, då blev vi egentligen det man kallar för No Fun At All, tycker jag. Sen hade vi ett medlemsbyte i slutet av 90-talet när Henka försvann och Steven kom in. Det blev lite konstiga omorganisationer där inför State Of Flow-plattan. Vi blev kanske lite för tekniska.

Ja, och sen hade ni medlemsbyten även nu på 2010-talet, har det varit rörigt att få ihop allt?

Nej, det har gått löjligt naturligt om jag får säga så. Det var nog så att när Steven och Krill slutade, då var det nog liksom över för dem. Sen kom det in nytt blod. Ungdomar, som var i 40-års åldern. De var musiker på ett annat sätt. No Fun At All har alltid varit ett hopkok där summan är större än delarna. På något vis blev det jättebra, ingen var egentligen någon riktig musiker på det sättet. Det trodde jag var något som var väldigt viktigt innan, men när Bratt och Ekan kom in upptäckte jag att det blev jättebra men på ett annat sätt.

Ett band som byter gitarrist eller trummis, det kan ju fungera, men skulle bandet kunna fortsätta utan dig på sång?

Det är egentligen inte upp till mig att svara på. Men om till exempel Ignite kan fortsätta utan Zoli på sång, eller till och med Pennywise utan Jim så är det klart, man är inte oersättlig. Det blir bara en annan grej.

Och ni har ju faktiskt gjort en sångarbyte tidigare och det verkar ju ha fungerat?

Ja, fast då kanske det blev lite på ett annat sätt musikaliskt. Vision är ju mycket räre.

Jag som är i den generationen som växte upp med Mental Härdsmälta och Sober, vad gör Henka och Jimmie idag?

Det är en bra fråga. Jimmie bor i Stockholm men jag är lite osäker på vad han gör. Jag går och klipper mig hos hans pappa ungefär en gång om året men han pratar inte så mycket om det. Micke har säkert bättre koll på det. Jag tror i alla fall inte han gör någonting musikaliskt. Henka är fotograf i Västerås, han valde den vägen och det verkar gå bra för honom.

Men när ni började att bli större, har du hört ifall de ångrat sig någon gång att de hoppade av?

Det vet jag inte. Jag kan bara tala för Steven och Krill, för vi umgås fortfarande, de har i alla fall inte uttryckt sig till mig att de har ångrat sig. Sen blev det ju en nivåhöjning när vi spelade in nya plattor. Lowrider var mer att, vi gör en platta till, jag tycker att den är bra men hjärtat fanns inte riktigt där.

Vi kommer in på skivorna om ett tag, men när jag försökte göra research och bläddrade i gamla fanzines, det var ju väldigt oseriösa intervjuer på den tiden. Du sa bland annat att ni drack mer sprit än Millencolin, är det fortfarande så?

Nej, det tror jag inte, men på 90-talet var det ju de där långa Europaturneerna, det är egentligen osannolikt att vi lyckades göra dem när man tittar tillbaka nu. Det var ett jävla partande liksom och jag tror inte att vi var speciellt bra då. Jag tror att vi är mycket bättre live nu än vad vi var 1999.

Hur kör ni med festandet nu, sker det?

Ja det händer väl, men det är på en mycket lägre nivå. Det är liksom inte en Bergslagsfylla varje kväll, det skulle vi inte klara. Jag skulle säga att det är mer sofistikerat idag. Vi vill ju att varje konsert ska vara så bra som den någonsin kan vara. Då var det... usch, nä fy fan, prata inte om det.

Du saknar inte den tiden?

Nej, inte på det viset, men kanske att jag skulle vilja göra om det på ett annat sätt och vara mer seriös.

För mig är Vision och No Straight Angels era största skivor men sen är ju Out Of Bounds väldigt populär.

Ja, den är nog den allra största kommersiella framgången.

Alla pratar ju om den men jag vill alltid lyfta No Straight Angels.

Den blev kanske mer banbrytande. Det var den som formade No Fun At All-soundet på ett annat sätt än vad Vision gjorde med de helt sjuka riffen...